

Arrest

nr. 242 849 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KREMER
Stadsplein 4/1/A
3960 BREE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 juli 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt enerzijds en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat N. KREMER en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing van 13 juli 2020 verklaart de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de aanvraag om machtiging die verzoekster op 9 maart 2020 heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk, op grond van de volgende motivering:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.03.2020 werd ingediend door :

[A.K.Q.J.] nationaliteit: Jordanië geboren te Koeweit op [...] adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat haar 2 meerderjarige zonen, de heer [A.-H. M.] en de heer [A.-H. A.], hier in België verblijven en ze de Belgische nationaliteit hebben. Vooreerst merken we op dat de voorgelegde geboortakte niet gelegaliseerd is, waardoor de echtheid van het documenten niet bewezen is. Zelfs indien betrokkene dit de gelegaliseerde document alsnog kan voorleggen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten. Verder verwijst betrokkene naar artikel 8 EVRM, doch hier dient er worden opgemerkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat haar familieband met haar meerderjarige zonen voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Verzoekster haar zonen kozen ervoor in 2014 samen met hun vader naar België te komen. Betrokkene opteerde ervoor om pas op 21.10.2019 naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr. 101.974 van 29.04.2013).

Betrokkene beweert ook dat ze geen andere familie meer zou in Jordanië, ze geen inkomen heeft en ze afhankelijk zou zijn van haar familie hier in België. Doch betrokkene legt daar geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie.

Verder verklaart betrokkene ook dat haar zoon, [A.-H. M.], in België een aantal operaties heeft dienen te ondergaan aan zijn rechterknie en hij sinds 06.05.2019 erkend is als invalide. Doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het voorgelegd document blijkt dat de invaliditeit liep tot 31.01.2020.

Ook verklaart betrokkene dat haar zoon persoonlijk veelal hinder ondervindt in het huishouden, alsook in zijn persoonlijke verzorging. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat haar zoon mantelzorg zou nodig hebben. Bovendien heeft hij zich jarenlang zonder zijn moeder kunnen behelpen. Indien echter toch zou blijken dat hij niet in staat is om voor zichzelf te zorgen kan hij steeds een beroep doen op diverse diensten of op zijn oudere broer en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.”

1.2. Met de tweede bestreden beslissing van 13 juli 2020 wordt verzoekster bevolen om *“het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.”* Er wordt toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en vastgesteld is dat zij niet in het bezit is van een geldig visum.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster diende op 30 september 2019 een synthesesmemorie in.

Het indienen van een synthesesmemorie is enkel voorzien in het geval van een enkel beroep tot nietigverklaring of voor zover een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een vordering tot schorsing niet in korte debatten wordt behandeld. Indien de Raad oordeelt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen kunnen worden behandeld omdat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist, is niet voorzien in de mogelijkheid tot het neerleggen van een synthesesmemorie.

Eén en ander volgt uit een samenlezing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de artikelen 39/68 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hierna zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. Derhalve doet de Raad uitspraak op basis van het verzoekschrift en wordt de synthesesmemorie uit de debatten geweerd.

In de mate dat verzoekster met dit stuk nog nieuwe elementen tracht voor te leggen aan de Raad, moet erop worden gewezen dat de procedure van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet slechts toepassing vindt in het kader van de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en niet in het kader van het annulatieberoep dat thans voorligt. De Raad zou zijn annulatiebevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Derhalve moet worden ingegaan op het verzoek van de verwerende partij om de nieuwe stukken uit de debatten te weren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enige middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt uiteengezet :

“Verzoekster is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar 9bis-aanvraag op kennelijk onredelijke wijze onontvankelijk heeft verklaard, aangezien deze beslissing een schending is op artikel 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken besluit onterecht dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen vanuit Jordanië.

Verzoekster heeft echter in haar aanvraag tot humanitaire regularisatie uiteengezet dat zij in 2014 van haar zonen werd gescheiden, wegens een echtscheiding met haar toenmalige echtgenoot, dewelke de (toen nog minderjarige) zonen heeft meegenomen naar België.

In de tussentijd hebben beiden zonen de Belgische nationaliteit toegekend gekregen én verzoekster heeft er alles aan gedaan om ook naar België te komen. Verzoekster heeft een vier à vijftal keer een ‘VISUM lang verblijf aangevraagd, doch dit werd haar telkens geweigerd, zodat zij als enige gezinslid in Jordanië is achtergebleven.

Uiteindelijk is verzoekster in oktober 2019 naar België gereisd met een ‘VISUM kort verblijf en werd zij eindelijk herenigd met haar twee zonen.

Sindsdien, dus ondertussen al 10 maanden, verblijft verzoekster bij haar jongste zoon en staat zij in voor zijn persoonlijke en huishoudelijke verzorging.

Het is voor verzoekster onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk, om terug te keren naar Jordanië om aldaar een verblijfsaanvraag voor België in te dienen.

Verzoekster is namelijk volledig afhankelijk van haar twee zonen in België en bezit géén eigen middelen.

Artikel 8 EVRM zou geschonden worden indien verzoekster terug naar Jordanië zou moeten keren, terwijl haar twee zonen in België verblijven, wonen en werken.

Verzoekster heeft het recht op een gezinsleven met haar twee zonen!

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken géén fair balance -toets heeft gemaakt tussen de belangen van de staat en de belangen van verzoekster, als derdelander, om een gezinsleven te hebben met haar Belgische zonen op het grondgebied van België.

Het was de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis had.

De beslissing en motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken getuigt niet van een daadwerkelijke en concrete belangenafweging waarbij rekening gehouden werd met alle specifieke elementen in deze aanvraag.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten aldus niet op correcte wijze heeft beoordeeld én op grond daarvan kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Dat verzoekster dienvolgens van oordeel is dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 13.07.2020 vernietigd dient te worden.”

3.2. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij

op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien werd reeds onder punt 2 gesteld dat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

3.3. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij ten onrechte oordeelde dat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken, nu volgens haar artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden indien zij terug naar Jordanië zou moeten om er een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Zij voert daarbij aan dat haar twee meerderjarige zonen in België verblijven, wonen en werken; dat zij met hen dagelijks de familiebanden onderhoudt, volledig van hen afhankelijk is en geen eigen middelen bezit; en dat zij bij haar jongste zoon verblijft en instaat voor zijn persoonlijke en huishoudelijke verzorging.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen..”

Net zoals verwerende partij doet in de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De verwerende partij heeft geoordeeld dat deze afhankelijkheid niet is aangetoond omdat zij slechts beweert, doch niet bewijst dat zij geen andere familie meer heeft in Jordanië, geen inkomen heeft en afhankelijk is van haar familie in België, terwijl het erg onwaarschijnlijk is dat zij geen netwerk meer zou hebben in haar herkomstland waar zij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een regularisatieaanvraag. Verder, wat betreft de knieproblemen van één van haar zonen, diens aangevoerde invaliditeit en de hinder die hij zou ondervinden in het huishouden en zijn persoonlijke verzorging, heeft de verwerende partij vastgesteld dat de invaliditeit slechts werd aangetoond tot 31 januari 2020, dat uit niets blijkt dat hij mantelzorg zou nodig hebben en dat, zelfs indien dat wel zo zou zijn, hij beroep kan doen op diverse diensten of zijn oudere broer.

Verzoekster kan derhalve niet gevolgd worden waar zij stelt dat de beslissing en motivering van de verwerende partij niet getuigt van een daadwerkelijke en concrete belangenafweging tussen de belangen van de staat en haar belang om een gezinsleven te hebben met haar Belgische zonen op het grondgebied van het Rijk.

Het komt aan verzoekster toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken waarom deze motivering niet deugdelijk zou zijn. Zij blijft daartoe echter in gebreke. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster in wezen herhaalt wat zij in haar aanvraag had gesteld, doch geen concrete argumenten aanvoert tegen de motivering in de eerste bestreden beslissing. Door louter in zeer algemene bewoordingen te herhalen dat zij “volledig afhankelijk” is van haar twee zonen, en instaat voor de persoonlijke en huishoudelijke verzorging van haar jongste zoon, toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij niet correct of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat geen bijkomende elementen van afhankelijkheid voorliggen.

Derhalve moet worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond. .

3.4. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS